

INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

VÝVOJOVÉ TENDENCE VÝSADKOVÝCH OPERACÍ V AMERICKÉ ARMÁDĚ A ZÁSADY OBRANY PROTI NIM

Podplukovník Josef Kudrnovský

1. Cíle výsadekových operací a jejich rozdělení podle amerických názorů

Američtí vládcí, kteří jsou dnes vedoucí silou imperialistického tábora, budují po celém světě rozsáhlou síť vojenských základů.

Ohromné rozptýlení těchto základů, budovaných k uskutečnění agresivních cílů USA, nutí odpovědné činitele budovat jednotky schopné samostatného a rychlého zásahu.

Takovými jednotkami jsou výsadekové jednotky, při čemž vývoj v USA směřuje k tomu, aby každá pěší divize a v budoucnu i divize obrněná byla schopna vzdušné přepravy.

Podle amerických zásad mají výsadekové operace tyto hlavní cíle:

1. rychle se zmocnit důležitých cílů, které mají rozhodující význam pro další průběh války, jako jsou odpalovací základny dálkových zbraní, zdroje strategických materiálů, zbrojní továrny a jiné válečně důležité podniky, politicky významná centra, letiště a prostory vhodné pro zřízení vzdušného předmostí,

2. nutit protivníka k udržování silných pohyblivých, zejména tankových záloh v hlubokém týlu a tím oslabit jeho úsilí na frontě,

3. rozrušit jeho velení a zásobování,

4. oslabit jeho morálku a válečný potenciál.

Jednou z důležitých podmínek úspěchu každé výsadekové operace je vedle letecké převahy dokonalá znalost terénu v prostoru operace a rozsáhlá podpora páté kolony.

Podrobné zprávy o zamýšlených prostorech výsadeků, jakož i vytvoření páté kolony je nutno zabezpečit dlouhou dobu před zahájením operace. Pod tímto zorným úhlem je třeba se dívat na všechny pokusy amerických imperialistů o narušování našich státních hranic jejich letadly a o vysílání agentů a špiónů na území republiky.

Výsadekové operace mohou být taktické a strategické.

Taktické jsou takové, jejichž cílem je umožnit vysazení nebo útok hlavních sil, s nimiž se výsadekové jednotky spojí v krátkém čase (za 2 až 4 dny). Síla těchto výsadeků je od praporu do divise.

Strategické výsadekové operace jsou samostatné operace, u nichž se se spojením s hlavními silami nepočítá vůbec nebo až po delším čase. Síla těchto výsadeků je od divise do armády.

V budoucnosti musíme počítat s daleko rozsáhlejším použitím výsadeků, zvláště taktických, než tomu bylo na konci druhé světové války. Důkazem toho je zvýšené úsilí o výstavbu této nové zbraně ve všech imperialistických armádách a zvláště v armádě americké.

Rozdělení výsadekových operací jen na taktické a strategické, odpovídá kapitalistické vojenské doktríně, která dělí vojenské umění na strategii, t. j. na způsob vedení války jako celku, a na taktiku, t. j. na

způsob vedení boje. Operační umění, t. j. způsob vedení velikých bitev, buržoasní vojenská doktrína nezná, a proto nezná ani pojem operačních výsadek.

Pramenem pro tuto práci byla studie amerického theoretika výsadkových operací generála Gawina a studie francouzských a švýcarských vojenských theoretiků.

Cílem práce je nejen ukázat směr, jímž se podle názorů imperialistických vojenských theoretiků bude ubírat vývoj jejich výsadkových armád, ale také upozornit na hluboké rozpory v theorii a možnostech praktického provádění výsadkových operací, zvláště strategických.

2. Použití taktických výsadek

Útočný boj dává možnosti nejširšího použití výsadkových jednotek.

Útoky vedenými na silniční a železniční systém protivníka, po němž zasobuje frontu, může útočník vážně ohrozit odolnost fronty obránce, zvláště v počátečním období války.

Podle názorů amerických vojenských odborníků jsou výsadky výhodným bojovým prostředkem k útokům na přesunující se vojska, poněvadž překvapivé údery vedené do jejich boků působí nejen zmatek, ale i vážné ztráty a mohou znemožnit včasný zásah taktických nebo operačních záloh. Podle amerických zásad je výhodné podnikat tyto údery zvláště v počátečním období operace a proti proudům nedostatečně chráněným. Proti dobře zabezpečeným přesunům doporučují americké předpisy bojovat tak, že se vysazené jednotky zmocní důležitých prostorů na ose přesunu a z nich podnikají útoky palbou i pohybem.

Použití výsadkových jednotek k úderům na přesunující se vojska zvláště proti motomechanizovaným jednotkám je předem určeno k nezdaru, jsou-li za přesunu prováděna zabezpečovací opatření podle našich řádů a předpisů. Je však nutno vždy s takovým použitím výsadkových jednotek americkými imperialisty počítat. K takovým akcím připravují si jednotky ze zločinných živlů uprchlých z lidově demokratických zemí. Na osudu a ztrátách této potravě pro děla jim nezáleží.

Proto je nutno pečlivě provádět při každém přesunu všechna opatření nutná k jeho zabezpečení a určit pro boj s výsadky jednotku odpovídající přesunované vyšší jednotce. Tak u armády možno určit mechanizovanou divisi, u divise zesílený prapor na autech. Úkolem této protivýsadkové jednotky je převzít boj s útočícím výsadkem a umožnit tak přesunující se vyšší jednotce včas splnit daný úkol.

Slabých výsadkových jednotek se používá k dobytí mostů, křižovatek, soutěsek a p., které vysazené jednotky buď ničí nebo drží do příchodu hlavních sil. Dalším předmětem útoku výsadek jsou telekomunikační centra, jejichž zničením se má znemožnit spojení a velení.

V přípravném období vlastní útočné operace musíme počítat s těmito akcemi imperialistických výsadkových jednotek:

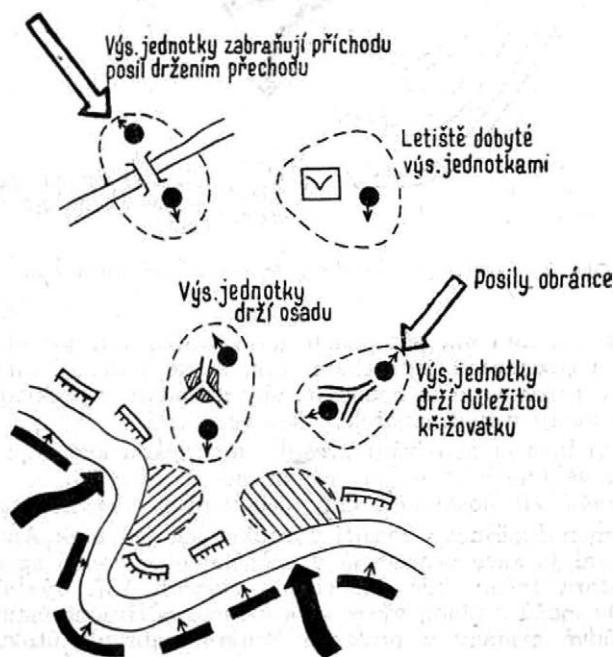
— s údery malých záškodnických výsadek v hodnotě do roty, vysazených na vhodných místech na osách přesunu (lesy, soutěsky, mosty a p.) proti přesunujícím se vojskům za přeskupování. Zásah větších výsadek je málo pravděpodobný, ale přesto je nutno učinit vždy všechna opatření k rychlému odražení takových výsadek a k jejich likvidaci jednotkami určenými k boji s výsadky. Nebezpečnými prostory jsou velké komplexy lesů, defilé, soutěsky a p.,

- úder do boku nebo týlu před vyražením útoku možno očekávat z pasivních úseků vlastní útočné sestavy, zjistí-li nepřítel naše přípravy k útoku. S takovými akcemi je možno počítat zvláště v období dokončování střídání vlastních vojsk. Výsadek může být v tomto případě v síle praporu až pluku. Každá taková akce ovšem předpokládá získání místní letecké převahy nepřátelským letectvem.

V průběhu útočné operace je třeba očekávat, že nepřátelské výsadky budou provádět

- úder proti taktickým nebo operačním zálohám za stejných předpokladů jako u přesunů,
- úder do boku a týlu útočících jednotek, aby zpomalily a získaly čas k přísunu dalších operačních záloh. V prostorech po obou stranách klínu vytvořeného útočícími vojsky má nepřítel možnost vysadit během noci i silné letadlové výsadky a ráno jich použít k provedení úderu do boku vlastních útočících jednotek s cílem zpomalit jejich postup a přivést včas na bojiště další operační zálohy. Za předpokladu, že nepřítel získá nad prostorem plánovaným pro takovou akci vzdušnou převahu, může k provedení takové akce vysadit jednotku v síle divise i více,
- k zesílení obrany na směru našeho hlavního úderu, obsazením pásma sborových záloh, armádních záloh nebo postavení záloh skupiny armád jednotkou v síle od pluku výše.

Rozhodující úlohu mají výsadekové jednotky při násilném přechodu vodních toků. Operace se provádějí tak, že se současně s vysazováním jednotek na obsazeném břehu toku vysazují další jednotky v týlu protivníka, aby jej desorganisovaly a zabránily zálohám posílit ohrožený prostor (viz obr. 1).

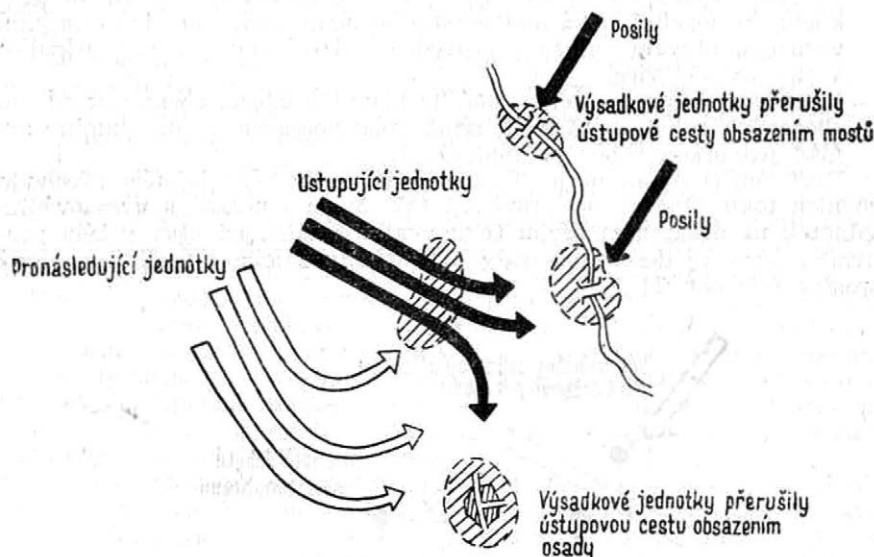

Obr. 1. Použití výsadekových jednotek při násilném přechodu vodního toku.

Použití výsadkových jednotek za pronásledování.

Za průlomů se zahájení výsadkové operace může časově shodovat s operací pozemní nebo ji i předcházet. Za pronásledování lze výsadkových jednotek použít až když se nepřítel dal na ústup.

Za pronásledování jsou výsadkové jednotky pokládány za ideální prostředek k předejití nepřítele a k ovládnutí důležitých prostorů, dříve než jich dosáhne. Přehrazováním ústupových cest poskytují výsadkové jednotky pronásledujícím pozemním jednotkám cennou podporu. Je velmi důležité, říkají americké předpisy, aby se výsadkové jednotky včas zmocnily soutěsek, důležitých výšin, mostů a křižovatek, kudy musí nepřítel ustupovat. Podaří-li se to pronásledovateli, má možnost kanalisovat ustupující jednotky do výhodných pro něho prostorů a tam je zničit (viz obr. 2).

Obr. 2. Použití výsadkových jednotek za pronásledování.

Za pronásledování má být používáno výsadkových jednotek v těsné součinnosti s pozemními jednotkami tak, že se vysazují malé skupiny v blízkém týlu ustupujícího nepřítele, aby napadaly s překvapením jeho vojska a působily v nich zmatek a desorganizaci.

S tímto způsobem používání výsadků americkou armádou musí tedy počítat naši velitelé a štáby při organizaci ústupového boje, aby bylo zabráněno nepříteli dosáhnout cílů sledovaných výsadkovými akcemi.

Příkladem neúspěšného použití výsadkových jednotek Američany za pronásledování je akce provedená v průběhu obojživelné operace v Koreji v prostoru Inčon, kde Američané vysadili 187. výsadkový pluk v počtu 4100 mužů s plnou výzbrojí s úkolem odříznout ústupové cesty jednotek lidové armády z prostoru Fenjan, zabránit útoku lidových

vojsk na město ze severu a zničit jednotky, které byly v trojúhelníku Sengčen, Sunčen, Fenjan. Výsadková akce byla provedena 30 dopravními letouny ze základny Kimpho. Akce nepřinesla očekávaný úspěch a jednotky lidové armády se včas z ohroženého prostoru stáhly. Jednou z hlavních příčin neúspěchu akce byl dokonale organizovaný ústupový boj jednotek lidové armády a nedostatek zpráv o jejich pohybech na americké straně.

Použití výsadkových jednotek v obranném boji.

Americké předpisy doporučují používat výsadkových jednotek k zabezpečení provedení protiúderů. Úderů výsadkových jednotek se používá k zpomalení postupu útočníka. Úder musí být veden do boku nebo týlu útočících jednotek protivníka.

Při boji v obklíčení je úkolem výsadkových jednotek udržovat styk izolovaných jednotek s hlavními silami. Jsou též výhodným prostředkem k rychlému posílení ohrožených prostorů obklíčené jednotky.

Americké předpisy doporučují používat výsadkových jednotek k akcím proti nepřátelským výsadbám. Jejich úkolem je desorganisovat nepřátelský výsadek a zabránit mu včas splnit úkol.

Velmi časté je použití výsadek k náhlým úderům. Tyto úderové slouží k odvrácení pozornosti obránce od prostorů skutečných výsadek. Malé jednotky se vysazují současně na několika místech a pracují v těsné součinnosti s pozemními jednotkami, při čemž jejich úkolem je provádět destrukce, sabotáže a diversi, desorganisovat hospodářský systém, provádět vraždy významných politických osobností a p. Tyto jednotky se obvykle vysazují padákem. Posledním úkolem těchto malých výsadkových jednotek je připravit terén pro přistání velkých výsadek. K tomu se používá malých skupin parašutistů vysazovaných krátkou dobu před vlastní operací do samé blízkosti plánovaného prostoru výsadek. Po vysazení se zmocňují důležitých bodů, z nichž mohou ovládat palbou přístupy k prostoru vysazení. K zajištění těchto akcí doporučují americké předpisy plně využívat podpory páté kolony, jejímž úkolem po zahájení akce je provádět sabotáže a provázet parašutisty k objektům, jichž se mají zmocnit. Zásobování těchto jednotek se provádí zpravidla v noci shazováním speciálních zásobníků s materiálem a potravinami.

Použití strategických výsadek.

S rozvojem techniky narůstá i možnost použití strategických výsadek na důležité prostory protivníka.

Podle názorů amerických vojenských odborníků budou mít strategické výsadky tyto formy:

Strategické vzdušné úderové. Velké výsadkové jednotky budou vysazeny po předchozím silném bombardování, při čemž prý může být použito i atomových pum. Vysazené jednotky mají využít nastalého zmatku a dokončit ničení toho, co nebylo zničeno bombardováním, hlavně podzemní závody a p. Po provedení útoku se počítá, že budou jednotky převezeny dopravními letouny nebo vrtulníky zpět na své základny. Vysazení se má provést buď padáky nebo dopravními letouny. Výhodou těchto strategických „vzdušných úderů“ je prý hlavně ta skutečnost, že nevyžadují jinak potřebné dlouhodobé letecké převahy. Také zásobování vzhledem na krátké trvání operace prý nebude dělat potíže.

Problémem podle jejich názoru dosud zůstává zpětná přeprava vysazených jednotek. Počítá se, že jejich zpětnou dopravu bude chránit část vysazených jednotek držením předmostí.*)

Vzdušné údery mají být zařazeny do strategických plánů útoků proti malým státům, a to proti cílům rozhodujícího významu pro vedení války. Američtí generálové patrně počítají s tím, že budou moci tak jako Hitler postupně likvidovat jeden stát za druhým a že se ostatní lidově demokratické státy a Sovětský svaz na to budou nečinně dívat tak jako to dělaly v letech 1939 a 1940 USA, Anglie a Francie. K tomu není třeba velkého komentáře, stačí si jen připomenout, jak žalostně zkrachoval v letech 1951 až 1953 pokus Američanů zlikvidovat jeden ze států demokratického tábora — Severní Koreu.

Při útoku proti velmoci mají být strategické vzdušné údery součástí soustavného ničení válečného potencionálu protivníka.

Jako samostatných operací může být podle amerických názorů použito vzdušných úderů jen proti slabému protivníku, zvláště na začátku války. Úspěchy dosahované tak zvanými „vzdušnými údery“ jsou a zůstanou pouhou ilusí v hlavách wallstreetských magnátů v uniformách a potvrzují jen blud buržoasní vojenské doktriny, která stále hledá v soudobých podmínkách válek prostředek, jímž by bylo možno dosáhnout rozhodnutí války jediným gigantickým úderem.

Strategické výsadky na předmostí blízko hranic protivníka.

Na předmostí takto získaném se provede shromáždění sil, které potom přejdou k vlastní operaci. Tohoto způsobu se má použít tehdy, není-li dosti sil a prostředků, aby mohla být provedena výsadeková operace na předmostí v hlubokém týlu protivníka.

Strategické výsadky na předmostí v hloubce státu protivníka v síle nejméně výsadekové armády. Také tyto výsadky jsou v současné době i v dohledné budoucnosti pouhou utopií v hlavách amerických generálů, kteří se ničemu nenaučili v druhé světové válce a domnívají se, že budou moci opakovat laciné úspěchy hitlerovských výsadekových jednotek v Holandsku roku 1940. Ve své tupohlavosti zapomínají, že se dnes nepíše již rok 1940 a že lidové demokracie nejsou královským Holandskem.

Americké prameny o těchto operacích dále říkají, že vyžadují vzhledem na svou citlivost dokonalou přípravu. Průzkum je nutno vést na široké frontě, aby protivník nezjistil úmysl o provedení výsadekové operace a nemohl provést obranná opatření. Podle tohoto jejich názoru patrně očekávají, že přípravy na jejich „uvítání“ budou konány teprve až vysazení provedou. Slova velkého Stalina o přivítání agresora v plné zbroji asi k nim nepronikla.

Americké prameny dále uvádějí, že pro operace tohoto druhu je třeba připravit několik variant plánovaných v součinnosti s pozemními operacemi. Průzkumu se účastní velitelé jednotek, kteří budou výsadekovou operaci provádět, a to až do velitelů rot vto. Velitelé všech stupňů musí podrobně studovat prostor operace na mapě, osvojit si veškeré topografické podrobnosti terénu, naučit se jména osad v prostoru operace a p. Před zahájením vlastní operace se provede její nácvik v podobném terénu.

*) Termínu »předmostí« je v tomto článku používáno pro prostor v týlu nepřitele, obsazený a bráněný výsadekovými jednotkami.

Po stránce technické má být průzkum zaměřen na získání veškerých podrobností o terénu, jeho povaze, povrchu, lesích, osadách atd. Je-li v úmyslu velitelství, které operaci plánuje, použít k dopravě jednotek dopravních letounů, které se stávají vedle vrtulníků hlavním dopravním prostředkem, je třeba tyto údaje opatřit nejen o prostoru vysazení, ale i o všech prostorech, které podle plánu provedení třeba během operace brát v úvahu. Dále je nutno opatřit údaje o meteorologické situaci.

Po stránce taktické má průzkum podrobně zjistit situaci obránce v pásmu vysazení do všech možných podrobností (sily, které tam má k dispozici, sestavu, výzbroj, možnosti přesunů atd.). Na základě získaných zpráv se má určit pravděpodobná činnost nepřítele proti vysazeným jednotkám, komunikace, kterých pravděpodobně použije k manévru záloh, a způsob, jak těmto jeho opatřením čelit.

Pro stanovení počtu letectva potřebného k ochraně operace mají být získány přesné zprávy o leteckých silách nepřítele. Nestačí zjistit jen počet letadel, která má nepřítel k dispozici, nýbrž i letiště, z nichž bude operovat, aby bylo možno provést na tato letiště údery. K získání zpráv v pásmu vysazení se má vedle vlastního průzkumu využívat v největší míře agentů páté kolony, kteří po zahájení akce slouží jako průvodci vysazených jednotek.

Prostory přistání musí dovolit vysazeným jednotkám rychlé shromáždění a možnost ovládat okolí prostoru vysazení palbou. Nejlépe se hodí odkrytý terén s malými lesíky a terénními zářezy, kterých vysazené jednotky mohou použít jako krytů proti pozemním i vzdušným útokům. Aby bylo zabráněno překvapení, je třeba se zmocnit pozorovatelů, z nichž je možno pozorovat prostor vysazení a přístupy k němu. Nejlépe se pro vysazení hodí prostory ohraničené kopci nebo řekami, poněvadž se dají lehce bránit. Každé jednotce je nutno přesně určit prostor přistání, dobu vysazení a dokdy musí prostor opustit. K rychlému uvedení jednotky do pohotovosti určují se shromaždiště, která se označí vhodnými ukazateli a signály. Jako signálů se používá ve dne praporek, dýmových a zvukových signálů, v noci pochodní, raket a zvukových signálů. Bojové pohotovosti prý musí prapor dosáhnout za 50 až 60 minut. Zkušenosti z korejské války však ukazují, že této doby nikdy nebylo dosaženo a že k dosažení bojové pohotovosti praporu bylo třeba 2 až 3 hodin.

Při plánování výsadkové operace je nutno počítat s tím, že akcemi obránce nebo jinými nepředvídanými okolnostmi nebude možno některých prostorů použít, a proto je nutno vždy vyhledat záměnné prostory pro vysazení.

Vysazení divise vyžaduje 4 až 6 prostorů, z nichž jeden slouží pro zásobování, 2 až 4 pro vysazování těžkých sledů a jeden prostor, záložní, pro posily. Největší z těchto prostorů je nutno určit pro odsuny, které se provádějí dopravními letouny. Zdravotnická zařízení se umísťují v blízkosti prostorů vysazení.

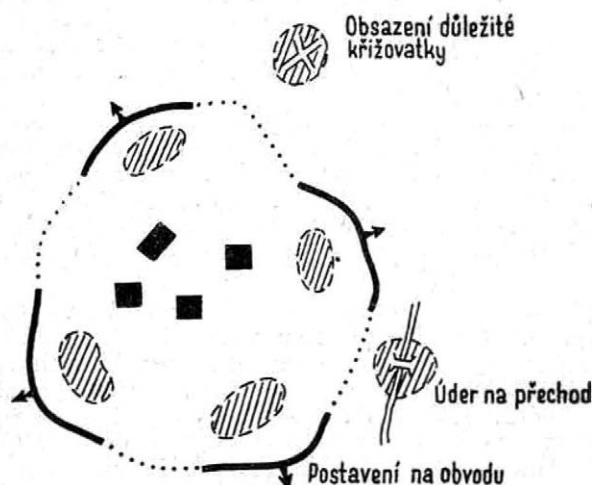
Nejvýhodnější vzdálenost mezi jednotlivými prostory pro přistání je 1½ km. Příliš velké vzdálenosti znesnadňují součinnost a nacpák při malých vzdálenostech se jednotky stávají snadným cílem nepřátelských útoků.

K vysazení divise je třeba plochy 40 až 60 km², pro sbor 150 až 220 km², počítaje v to i zabezpečovací postavení.

Methodika vysazení.

Nejprve se vysazuje lehká brigáda a specialisté, jejichž úkolem je zmocnit se prostoru na obvodu pásma vysazení a tím chránit vysazování

hlavních sil proti zásahu obránce. Jednotky lehkých brigád mohou být vysazeny buď přímo v prostorech vysazení, odkud postupují na postavení na obvodu, nebo shozeny přímo na postaveních na obvodu, při čemž ihned přehrazují všechny komunikace vedoucí k předmostí. Malé úderné skupiny těchto brigád mohou být vysazovány mimo postavení na obvodu s úkolem zmocnit se mostů, křižovatek nebo dominujících výšin, které by mohly nepříteli sloužit jako pozorovatelný (viz obr. 3).

LEGENDA :

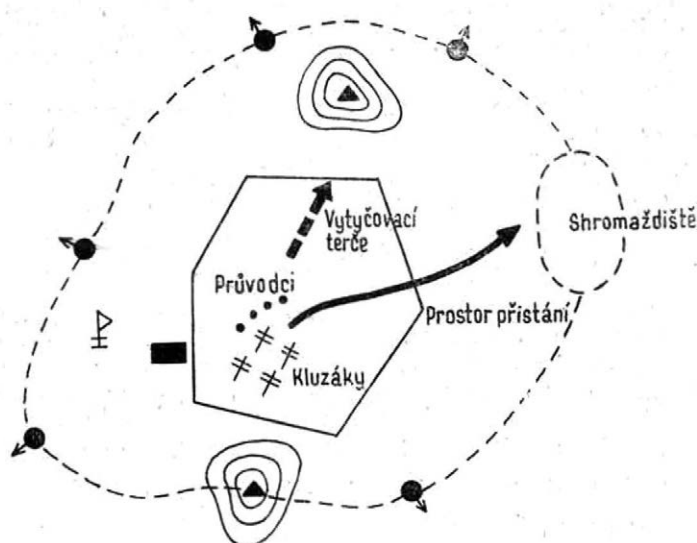
-   prostory přistání těžkého sledu
- prostory přistání lehkého sledu

Obr. 3. Methodika vysazení.

Lehké prvky mají hned po přistání pronikat do nepřátelského území a zabránovat nepříteli v útocích na předmostí. Vzdálenost postavení na obvodu se řídí rázem terénu. Má být tak veliká, aby zabezpečovala obranu předmostí. Ihned, jak je to možné, musí být pásmo vysazení rozšířeno tak, aby předmostí bylo mimo dosah dělostřeleckých paléb nepřítel. Lehký sled, který nemá dělostřelectvo, má obvykle značné ztráty, což potvrzují i zprávy o výsadečkové operaci provedené Američany ve válce v Koreji v prostoru Seul. Této skutečnosti je třeba využít při boji s výsadky a snažit se zničit tyto lehké sledy dříve, než dostanou těžké zbraně a posily.

Spojení mezi jednotlivými jednotkami lehkého sledu se udržuje radiem. Po vysazení velitelství lehké brigády se ihned zřizuje i linkové spojení.

Kromě jednotek brigády se s prvním sledem vysazují speciální jednotky jako předemnutá část štábu dopravního letectva a ženijní roty, které mají za úkol upravit terén pro přistání hlavních sil (viz obr. 4).

LEGENDA:

- bojové zajištění
- pomocné jednotky pro přípravu přistání
- ▲ stanoviště pozorovatelů

Obr. 4. Schematické znázornění přípravných opatření při přistání.

Úkoly ženijních rot.**Před přistáním hlavních sil:**

- a) odstraňují na přistávacích plochách překážky, ploty, křoví a p. a zřizují meteorologické stanice,
- b) vytyčovací terče označují přistávací plochy,
- c) označují shromažďovací prostory pro vysazené jednotky,
- d) stavějí přímé zajištění (pozorovatele, strážce atd.).

Během vysazování hlavních sil:

- a) podporují jednotky při vysazování (odstraňují vyložené nebo havarované kluzáky),
- b) bojují proti požárům a poskytují první pomoc raněným,
- c) doprovázejí vysazené jednotky do prostoru shromáždění.

Po ženijních rotách jsou vysazovány prvky protiletadlového dělostřelectva, které zaujímají palebná postavení mimo prostory pro vysazení. Aby bylo zabezpečeno řízení boje lehkého sledu, jsou v jeho sestavě předsunutá část velitelství divise a divisi spořovací rota. Není-li možno z jakýchkoli důvodů zařadit do lehkého sledu předsunutou část velitelství divise, je nutno ji přesunout s prvními sledy hlavních sil. Předsunutá část velitelství

divise se po vysazení umísťuje do středu prostorů vysazení a divisní spojovací rota zjedná ihned spojení s velitelstvím týlu, s podpůrnými leteckými jednotkami, s prostory vysazení a s VS jednotek zasazených na postavení na obvodu.

Ve shromažďovacích prostorech se vysazené jednotky uskupují do bojové sestavy podle úkolu. Vysazené jednotky mají co nejrychleji opustit místo, kde byly vysazené. Jakmile se dokončuje vysazování těžkých sledů, může být postavení na obvodu vyklizeno buď zcela nebo zčásti a lehké brigády dostávají nové úkoly. Buď se shromáždí a tvoří zálohu divise nebo chrání vysazování dalších jednotek v nových prostorech nebo mohou pronikat do nepřátelských území s úkolem: desorganisovat sestavu nepřítele a usnadnit tak postup těžkých sledů.

Taktické zálohy se vyčleňují z jednotek vysazených na předmostí, kdežto operační zálohy jsou složeny z celých organických jednotek, které zůstávají na základnách. Na místa, kde to situace vyžaduje, přepravují se dopravními letouny. Zásobování jednotek se provádí buď kluzáky nebo shozem zásobníků. Požadavky zasílají jednotky rádiem na štáb dopravních leteckých jednotek s udáním místa, kam mají být zásoby a posily shozeny.

Letecká podpora výsadkové operace.

Letecká podpora má tři fáze:

1. Letecká podpora v době přípravy operace.

a) Letectvo pracující v hloubce odpovídající naší operační hloubce: jeho průzkumné prvky operují nad celým prostorem budoucí operace.

b) Letectvo přímé podpory: provádí taktický a technický průzkum prostorů přistání a ochranu základen.

2. Letecká podpora v době přepravy jednotek vzduchem a v době jejich vysazování.

a) Letectvo pracující v hloubce odpovídající naší operační hloubce: stíhači provádějí ochranu leteckých základen a doprovod transportů.

Průzkumné letectvo sleduje činnost nepřítele zvláště v prostoru budoucí operace.

Bombardovací letectvo útočí na zálohy nepřítele směřující k prostoru vysazení, v prostorech soustředění a na letecké základny obránce.

b) Letectvo přímé podpory: stíhači udržují vzdušnou převahu nad prostorem vysazení.

Taktické průzkumné letectvo sleduje činnost nepřítele v prostorech vysazování.

Bombardovací letectvo útočí na nepřátelská postavení a na jednotky útočící na předmostí.

3. Letecká podpora za boje výsadkových jednotek.

a) Letectvo pracující v hloubce odpovídající naší operační hloubce plní úkoly jako v druhém období.

b) Letectvo přímé podpory: stíhací letectvo chrání výsadky proti útokům nepřátelského letectva.

Průzkumné letectvo sleduje činnost nepřítele a udržuje spojení mezi jednotlivými vysazenými jednotkami.

Bombardovací letectvo podporuje útok vlastních vysazených jednotek.

Záložní letecké jednotky jsou na základnách připraveny zasáhnout podle vývoje situace.

Jak nákladné jsou výsadekové operace, ukazuje tento příklad:

K zabezpečení předmostí pro sbor o třech divisích a se sborovými útvary v hodnotě další divise je třeba přibližně dalších tří až čtyř divisí. Pro dopravu těchto sedmi až osmi divisí bude třeba první den asi 1400 dopravních letounů typu C-74 za předpokladu, že první sled — tři divise — bude vysazen najednou. Následující dny bude zapotřebí asi 700 letounů denně. K ochraně bude třeba kolem 1500 stíhacích letounů za předpokladu, že bude druhý a třetí den vysazeno po dvou divisích. K zabezpečení přísunu v dalším průběhu operace bude zapotřebí asi 320 letounů s únosností 10 t. Ofensivní operace mohou být zahájeny v pátý nebo šestý den.

K vysazení dalšího sboru stačí k zabezpečení již jen jedna divise. Tyto další vyšší jednotky mohou být vysazeny šestý den operace a být v bojové pohotovosti osmý nebo devátý den operace.

Vzhledem k velké citlivosti těchto operací, zvláště jsou-li prováděny proti silnému protivníkovi a na počátku války, kdy poměr sil je téměř vyrovnaný, navrhuji američtí vojenští teoretikové používat jich proti malým státům, které svými omezenými prostředky nebudou prý s to vysazené jednotky likvidovat. Manévru živou silou a prostředky má být nepříteli zabráněno mohutnými leteckými útoky a jeho manévry desorganizován provedením výsadeků na několika místech. Při těchto operacích je předkládáno za zvlášť důležité zmocnit se letišť nepříteli a tím znemožnit nebo aspoň ztížit leteckou činnost jeho a jeho spojenců. Vzhledem na obtížnost velkých výsadekových operací doporučují američtí vojenští teoretikové provést veškeré přípravy již nyní a tím předejít i silnému protivníkovi. Úsilovná výstavba amerických výsadekových jednotek, dopravního letectva a leteckých základů potvrzuje, že se američtí imperialisté těmito doporučeními řídí.

Schematický průběh vytvoření armádního předmostí. (viz obr. 5, 6 a 7)

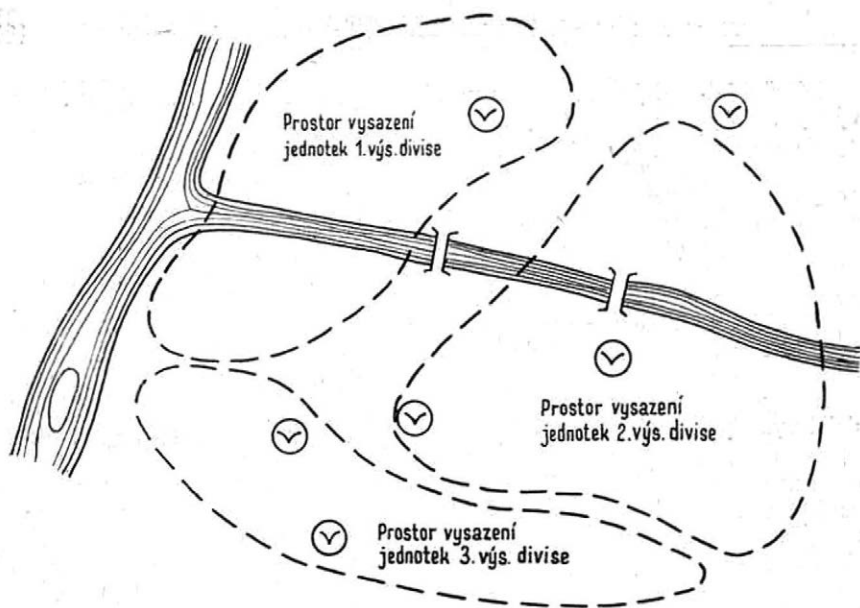
K provedení operace je volen terén za řekou, aby předmostí bylo z tohoto směru chráněno proti možným útokům tanků. Pro zabezpečení manévru zálohami, protitankovými, spojovacími a dopravními prostředky je nutno se zmocnit mostů. Mosty musí být napadeny s obou stran a s plánem jejich zmocnění musí být seznámeni velitelé všech vysazovaných jednotek. Důvodem je skutečnost, že buď akcemi obránce nebo vlivem povětrnostních podmínek může v jejich blízkosti přistat jiná jednotka, než je určeno plánem. Pokud to dovolí OPL a jiná obranná opatření protivníka, je nejvýhodnější přistat na letištích.

První období: den $D + 1$.

Jednotky prvního sboru vysazené do setmění dne $D + 1$ musí ovládnout plánované předmostí, které je tak připraveno k vysazení dalšího sboru. Zároveň vysílá tento sbor průzkum všemi směry s hlavním úsilím ve směru plánovaného útoku.

Druhé období: den $D + 2$ až $D + 3$.

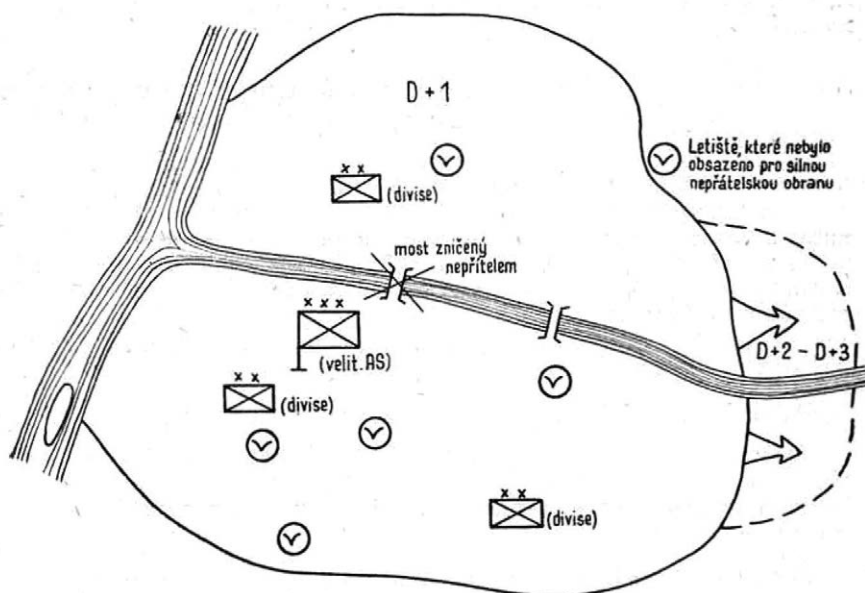
Zatím co přistávají jednotky druhého sboru, rozšiřuje první sbor předmostí o 10 až 15 km ve směru plánovaného útoku. Průzkum pokračuje

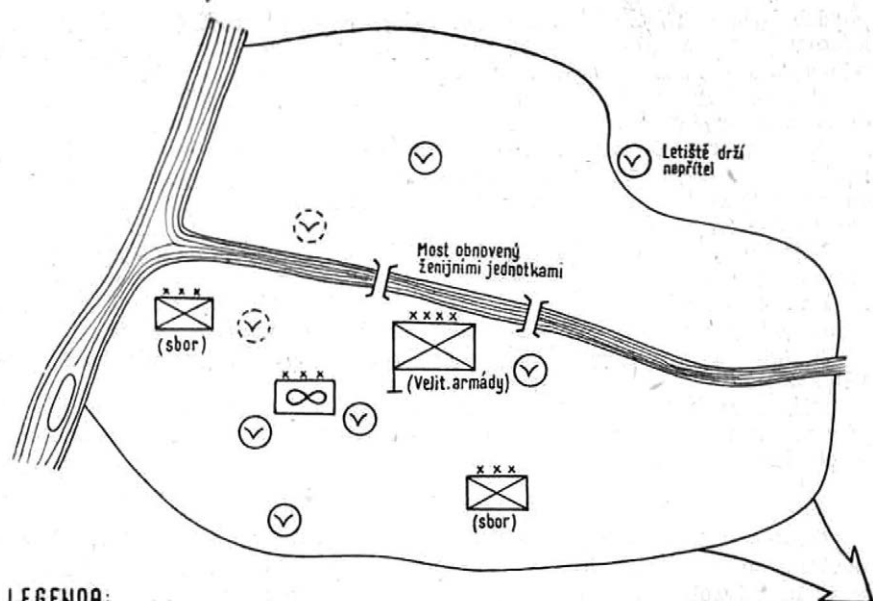
LEGENDA:

✓ letiště v den D

Obr. 5. Vysazení jednotek prvního sboru v den D.

Obr. 6. Situace v prvním období výsadkové operace a rozšiřování předmostí v druhém období.

LEGENDA:

předsunutá část velitelství skupiny
dopravního letectva (troop-carrier group)

letištní plochy zřízené ženijními jednotkami

Obr. 7. Situace při zahájení útočné operace v třetím období.

s hlavním úsilím na směr hlavního úderu. V této době musí týlové jednotky zřídit zásobovací základny. Velitelství sboru se přesune ihned, jakmile to situace dovolí.

Třetí období: den $D + 4$ až $D + 6$.

V této době musí být jednotky vysazené armády s to zahájit z předmostí útočnou operaci. Do dne $D + 4$ až $D + 6$ (podle situace) přesunou se na předmostí předsunutě části velitelství armády a dopravního letectva a zahájí operaci. V tomto okamžiku se přesunuje na předmostí zbývající část velitelství armády.

K zabezpečení činnosti výsadekových jednotek na předmostí provádějí Američané zkoušky se speciálními obojživelnými vozidly různých velikostí, se speciálními letouny s odmontovatelnými podvozky, se stroji na rychlé kácení stromů, s traktory a buldozery a se speciálními průzkumnými vozidly.

4. Organizace americké výsadekové divise budoucnosti

Složení a sestava jednotek musí vyhovovat jejich předpokládanému použití. Ve vývoji organizace divise přešli Američané od pěší divise o dvou brigádách k divisi o třech plucích, poněvadž organizace po brigádách byla málo pružná a divise byla těžkopádná. Divise z druhé světové války o třech

plucích byla sice pohyblivá a dobře ovladatelná, ale podle názorů amerických vojenských theoretiků nevyhovuje již požadavkům budoucí války, což odůvodňují její neschopností odrazet údery vedené ze dvou nebo více směrů.

Podle názoru amerického vojenského theoretika generála Gawina musí divise budoucnosti být schopna odrazet údery ze všech směrů.

Z tohoto důvodu mají mít v budoucnu divise čtyři pluky a dvě bojová velitelství, jako je tomu u obrněných divisí. Mají to být vesměs divise výsadkové. Velitel divise bude moci podle situace přidělit jednomu bojovému veliteli dva až tři pluky.

Dělostřelectvo divise bude mít čtyři lehké dělostřelecké oddíly a jeden střední.

Pěší pluk nebude mít více než 2400 mužů. Výzbroj se bude skládat z lehkých poloautomatických zbraní, děl bez zákluzu a bazook.

K zabezpečení spojení bude divise vybavena radiovými stanicemi velkého dosahu.

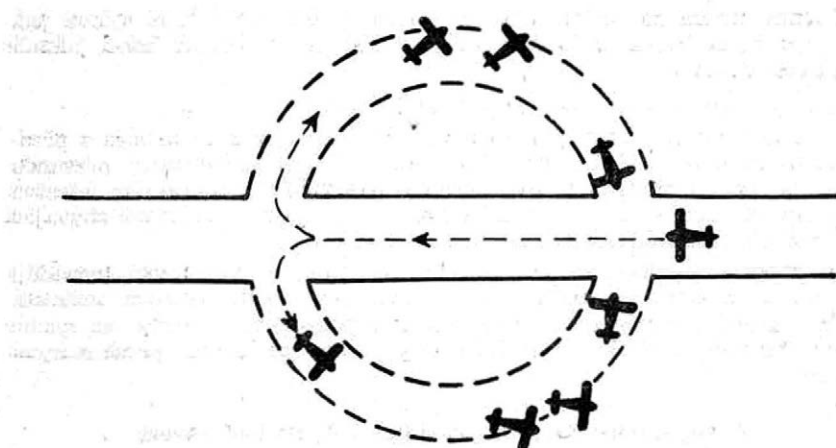
Týlová zařízení budou mimo rámec bojových jednotek a budou za nimi přepravována podle potřeby. Divise bude vybavena potravními dávkami v lehkých koncentrátech.

5. Týlová zařízení

Úspěch velkých výsadkových operací vyžaduje zabezpečení jednotek odpovídajícími týlovými složkami a zajištění jejich plynulé činnosti. K tomu je třeba zvláště konstruovat výkonná letiště schopná přijmout velká množství materiálu během několika dnů po zahájení operace.

Pro výsadkovou operaci nutno počítat aspoň s jedním letištěm pro divisi použitelným pro dopravní letouny s únosností 5 až 10 t.

Jako letiště je doporučováno využívat dálnic, které ženíjní jednotky rozšíří o kruhovou manipulační plochu (viz obr. 8).

Obr. 8. Využití dálnice jako letiště, zřízením kruhové manipulační plochy.

Dopravní letouny přistávají na ploše dálnice a pojíždějí na vnějším kruhu tak dlouho, až se vedoucí letoun přiblíží k rozjezdové ploše. Při tom je vykládán týlovým personálem náklad vedle pojezdové dráhy. Cirkulaci řídí orgán určený velitelem vysazované jednotky.

Podle amerických údajů byl tento způsob využití dálnice jako letiště vyzkoušen a osvědčil se. Na jednom takovém letišti je možno vyložit za hodinu asi 200 t.

Úpravu těchto letišť před příchodem jednotek provádějí ženijní jednotky vybavené speciálním nářadím.

Rychlejšího vykládání na letištích se dosáhne speciálně konstruovanými letouny s oddělitelným podvozkem, který i s nákladem odjede vlastní silou z přistávací plochy.

6. Způsoby přepravy výsadků

Výsadkové jednotky se dopravují do prostoru operace padáky, kluzáky a dopravními letouny.

Použití padáků.

Seskoky se provádějí individuálně nebo ve skupinách. S taktického hlediska je pro přistání nutné

1. vysadit co největší počet parašutistů v nejkratší době,
2. vysadit je na nejmenším prostoru a v místě, kde to boj vyžaduje.

Podle amerických zásad má prostor shozu vyhovovat těmto požadavkům:

- má být lehko poznatelný ze vzduchu, zvláště v noci a za špatné viditelnosti,
- má dovolovat přízemní let letounům a kluzákům,
- má mít co nejméně překážek rušících přistání výsadků,
- nablízku mají být skryty a kryty potřebné pro shromáždění zvláště u výsadků vysazovaných ve dne,
- má být v blízkosti objektu, který je cílem činnosti výsadku, aby byla zabezpečena náhlost útoku, ale zase tak daleko, aby byl mimo dosah pěchotních zbraní posádky objektu,
- má zahrnovat důležité body ovládající skryté přístupy k objektu a síť vhodných cest,
- má umožňovat protitankovou obranu palbou i manévrem,
- má být dostatečně veliký pro rozmístění výsadků.

Na provedení seskoku má rozhodující vliv výška seskoku, která je závislá na typu padáku a na činnosti parašutisty.

Od konce války se provádějí intenzivní pokusy s konstrukcemi padáků pro velké rychlosti. V USA se provádějí pokusy s elastickými ocelovými pružinami, které zmírňují náraz při otevření padáku. Kromě toho se vyrábějí standartní typy t. zv. „podkasaných padáků“, opatřených na upevnovacích provazech speciálními kroužky, které nedovolují okamžité otevření padáku, takže shazovaný předmět padá určitou dobu poměrně rychle. Těchto padáků se používá i k shazování těžkých zbraní. K shazování velkých nákladů se používá buď speciálních velkých padáků nebo svazku padáků. Ke zmírnění rychlosti shazovaných nákladů se dále používá speciálních trubek v tvaru U, které obsahují výbušinu uváděnou v činnost těsně před přistáním. Dále se používá speciálních náloží umístěných u vrchlíků padáků, které se uvádějí v činnost pomocí dlouhé šňůry narážející na zem

dříve než náklad. Výbuchem nálože se zmírní rychlost přistání. K okamžitému rozeznání příslušnosti jednotky a druhu zbraně se padáky různě zbarvují. Kromě nedařících se pokusů nepřinášejí američtí „odborníci“ nic nového v technice vysazování jednotek ze vzduchu pomocí padáků.

Použití kluzáků.

Výhodou kluzáků je, že nevyžadují letišť, čímž se podstatně rozšířil prostor vhodný pro výsadkové operace. Další výhodou je, že dovolují vysazovat celé organické jednotky, čímž se podstatně zkrátí doba potřebná k uvedení jednotky do bojové pohotovosti po jejím vysazení.

Nevýhodou kluzáků je, že přistávají malou rychlostí a jsou dlouho vydány účinkům palby ze vzduchu i se země. Z tohoto důvodu se kluzáky vyzbrojují lehkými kulomety obsluhovanými přepravovanou jednotkou.

Pro usnadnění startu a přistání opatřují se kluzáky kolovým podvozkem poháněným pomocným motorem nebo se ke startu používá speciálních vozíků, které po odlepení kluzáků zůstávají na letišti. Vývoj kluzáků je v poslední době zaměřen na konstrukci kluzáků přistávajících střemhlav, což jim umožňuje sestup z velikých výšek a tím i překvapení. K vleku kluzáků do prostoru operace se používá dopravních letounů, které mohou táhnout dva i více kluzáků. U výsadkových operací menšího rozsahu se k vleku používá bombardérů, které pak plní i úkoly útoků na pozemní cíle.

V současném vývoji vzdušných dopravních prostředků americké armády jsou kluzáky zatlačovány vrtulníky a dopravními letouny.

Konají se pokusy s konstrukcí velkých dopravních letounů opatřených speciálním pásovým podvozkem, který má umožnit přistání a start i mimo letiště. Důvodem k tomu je hlavní vyřešení otázky přepravy velkého množství tanků. Podle názoru amerického tankového odborníka plukovníka Searse nemají již tanky pro vedení budoucí války potřebnou operační pohyblivost a navrhuje ji zvýšit přepravou letouny.

Podle něho tank budoucnosti bude lehký a mimořádně pohyblivý, vybavený dělem s vysokou průbojností na dálku 2000 až 3000 m. Takové tanky vážící 4 až 5 t bude prý možno vyrábět použitím magnesia a silikátů ke zhotovení pancíře.

Volba způsobu přepravy výsadkových jednotek je závislá na úkolu, na objektivních terénních podmínkách v prostoru vysazení, na povětrnostní situaci a na možnostech dopravního letectva.

Podle údajů generála Gawina nejvhodnějším typem dopravního letounu bude velký dvoutrupový typ pro dopravu vojska, dělostřelectva a vozidel. Bude mít dolet 3000 km, bude vybaven samouzávěrnými nádržemi, pancéřem pro pilota a vtažitelným, oddělitelným podvozkem pro každý terén. Tyto letouny budou provádět vysazování tím způsobem, že uvolní celý podvozek, a to buď při přistání nebo ve výšce několika stop nad zemí. Podvozek bude moci být využito jako pozemního vozidla. Po uvolnění podvozku se letoun vrátí na základnu a odveze další náklad. Kromě těchto typů letounů přisuzují američtí odborníci veliké možnosti hlavně použití vrtulníků.

7. Obrana proti výsádkám

Při použití výsadkových jednotek přikládá kapitalistická doktrina velký význam morálnímu účinku této nové zbraně. U protivníka má být vyvolán strach a nejistota. Nutností neustálé bojové pohotovosti mají být opotřebovány nervy obránce a snížena jeho bdělost.

Nebezpečí výsadků je možno čelit jedině položením obrany na lidový základ, kde každý občan bude uvědomělým obráncem vlasti. Bude nutno širokou uvědomovací kampaní ukázat, že laciné úspěchy může mít agresor jen tam, kde vládnou vykořisťovatelé, ale nikdy tam, kde rozhoduje lid.

Důležitou úlohu v boji s výsadky mají vzdušní pozorovatelé. K zabezpečení obrany proti výsadkům je třeba zřídit hustou síť vzdušných pozorovatelů. Do této služby je třeba zapojit nejen všechny ozbrojené složky, ale i závody, JZD, státní statky a železniční stanice. Nej hustší síť těchto pozorovatelů je nutno vybudovat podél důležitých silničních a železničních komunikací a v blízkosti důležitých závodů, spojovacích uzlů a letišť. Hlášení pozorovatelů musí být krátká a přesná. Došlo-li k vysazování, musí hlášení obsahovat počet vysazovaných osob, jak je jejich vysazování chráněno, místo, dobu a směr vysazení. S hlediska zabezpečení obrany proti výsadkům je nutno zvláštní pozornost věnovat výsadkům prováděným v noci.

Je třeba, aby jednotky určené k boji s výsadky nacvičovaly ve vzájemné nejtěsnější součinnosti boj proti výsadkům, zvláště teroristickým.

Jedním ze způsobů, jak se imperialisté snaží dnes udržovat obyvatelstvo lidových demokracií v nejistotě, jsou četné provokace prováděné jednotlivci i malými skupinami vysazovanými ze vzduchu. Účelem těchto akcí však není jen snaha vyvolávat strach, nýbrž i oddalování vojsk od výcviku a vyčerpávání jednotek armády, pohraniční stráže a bezpečnostních orgánů tím, že musí být neustále v pohotovosti.

Při organisování obrany je nutno mít neustále na zřeteli a provádět nemilosrdný boj s třídním nepřítelem, izolovat ho a zabránit tak vytváření páte kolony.

K úspěšnému provádění obrany proti výsadkům je třeba, aby obránce znal dokonale terén, který má proti výsadkům bránit, a na druhé straně je třeba zabránit nepříteli v opatrování zpráv o prostorech možných výsadků. Proto je nutné utajovat mapy a plány, odstranit fotografie celkových pohledů krajiny, důležitých budov, přehrad, mostů a různé popisné studie, neboť jsou výborným materiálem pro cizí zpravodajskou službu. Je třeba si všimnout lidí, kteří si podobné údaje opatřují, fotografují důležité objekty a p.

Jednotky určené k obraně proti výsadkům musí být pohotovы zasáhnout rychle a rozhodně, a to jak ve vzduchu, tak i na zemi.

Jak organisovat obranu proti výsadkům.

Je třeba se vyhnout úzké centralisaci, nýbrž naopak je třeba ochranu proti výsadkům decentralisovat do okresů a krajů a ústředním orgánům ponechat funkci řídicí a kontrolní. Zároveň však musí být otázky obrany proti výsadkům v jednotlivých místech koordinovány v rámci okresů, krajů a nakonec na celém území republiky tak, aby každý výsadek byl v nejkratší době zjištěn, izolován a likvidován. K tomu je dále třeba nejtěsnější součinnosti všech ozbrojených složek a podpory masových organizací a všeho obyvatelstva.

S vojenského hlediska je význam jednotlivých okresů a krajů určen množstvím důležitých objektů v nich. Rozumí se samo sebou, že takové okresy a kraje, kde je mnoho takových důležitých objektů, budou více ohroženy možností výsadků než ostatní. Toto měřítko však není absolutní, neboť okres i kraj, který má málo takových objektů, může být předmětem výsadku, má-li vhodné prostory hodící se jako předměstí k operacím proti životně důležitým prostorům.

Je proto důležité vyhodnotit každý okres a kraj s hlediska možného použití výsadků a s hlediska státně bezpečnostního a soustředit pozornost na prostory s větším množstvím reakčních elementů. Při hodnocení s hlediska možností použití výsadků je třeba využít všech přirozených překážek a připravit k obraně prostory způsobilé pro vysazení, kde takových překážek není.

Použije-li nepřítel větších výsadků, je možné, že určitý prostor bude dočasně izolován vysazenými jednotkami. Bylo by chyba, aby v takovém případě řídicí orgány těchto prostorů zůstaly nečinné. Plán obrany proti výsádkům musí počítat se všemi těmito eventualitami. Každý úsek obrany musí být schopen koordinovat svou činnost časově i prostorově s činností druhých úseků, ale přitom musí být s to plnit svůj úkol samostatně, bude-li izolován. Při použití velkých výsadků v zápolí je hlavním úkolem protivýsadkových jednotek brzdit postup nepřátelských jednotek a sledovat jejich činnost až do zásahu jednotek armády. Pro prostory, kde nejsou dislokovány žádné ozbrojené složky, je třeba mít připraven zásah z jiných prostorů. Po vyhodnocení prostorů je třeba v plánu obrany konkrétně stanovit, jak bude v čas potřeby provedena jejich obrana, jakými prostředky a jaký je předvídaný manévř.

Při řešení obrany jednotlivých prostorů je třeba především provést důkladný průzkum a vyhledat taková místa, z nichž bude možno celý prostor ovládat palbou. Dále je třeba plánovat přípravu míst a objektů po stránce technické. Je nutno pamatovat na evakuaci civilních osob a zvláště osob nespolehlivých. U objektů, kde nejsou přirozené kryty (křižovatky, mosty a p.), je třeba plánovat ženíjní úpravu stanovišť. Dále je nutno připravit spojení jednotlivých prostorů s řídicími orgány. Je třeba učinit opatření proti požáru, zvláště proti napalmovým pumám. Je třeba plánovat a připravit překážky všech druhů k znemožnění přistání kluzáků ve vhodných prostorech pro přistání. Je však třeba, aby tyto překážky byly v souladu s plánovaným manévrem. Důležitým problémem v rámci obrany proti výsádkům je obrana letišť, která musí být chráněna nejen proti bombardování, nýbrž i proti vlastnímu útoku. V blízkosti letišť je nutné vyhledat vhodná místa ovládající palbou jak letiště, tak i přístupy k němu.

Závěr

Američtí vojenští theoretikové ve snaze uskutečnit světovládné agresivní cíle vládnoucí třídy USA, převzali od nacistických generálů teorii „bleskové války“, kterou chtějí uskutečnit zejména spojením výsadkových operací s pozemními operacemi obrněných jednotek, před nimiž mají předcházet mohutné údery letectva a výsadkových jednotek na životně důležitá střediska protivníka.

Vliv útočných cílů vládců USA se projevuje v celé imperialistické vojenské doktríně, v strategii, taktice, v organizaci jednotek a jejich výzbroji, ve vybavení jednotek materiálem, v morálce a p.

Americká vojenská doktrína vycházející ze zkušeností z poslední světové války přisuzuje výsadkovým jednotkám rozhodující význam pro získání rychlého vítězství v budoucí válce.

Nejreakčnější klika, která se po posledních volbách dostala do čela USA, znamená další zesílení příprav k válce proti Sovětskému svazu a lidově demokratickým zemím za použití všech známých bojových prostředků, tedy i atomové zbraně, bakterií a plynu.

Naproti tomu zkušenosti z Veliké vlastenecké války ukázaly, že Hitler,

který dosáhl laciných úspěchů svými výsadkovými jednotkami proti západoevropským kapitalistickým státům, nepoužil jich ve větším měřítku proti pevnému sovětskému zápolí, poněvadž věděl, že nebudou mít účinku. Také poslední zkušenosti z bojů v Koreji potvrzují, že americké velení nepoužívá výsadků v masovém měřítku, má-li proti sobě dobře organizovanou obranu a morálně silného protivníka.

Nejslabší stránkou současných možností americké armády pro uskutečnění výsadkových operací je nedostatek jak dopravních letounů, tak i letounů potřebných k jejich doprovodu. Kromě toho valná část letounů, které jsou k dispozici, jsou nevyhovující a zastaralé typy. Nedostatku prostředků pro přepravu výsadkových jednotek snaží se američtí imperialisté čelit budováním leteckých základů v Evropě a zvláště v severní Africe, kde soustřeďují velká množství materiálu, zvláště těžkého, jehož přeprava je dosud nevyřešeným problémem.

Co se prostorového použití výsadků týče, má nepřítel možnost:

Vysadit záškodnické výsadky v kterémkoli prostoru našeho státu. Nejnebezpečnějšími prostory s hlediska použití těchto výsadků jsou neobydlená nebo málo obydlená místa s lesními komplexy a obvody s větším množstvím reakčních elementů, u nichž záškodníci nacházejí ochranu a podporu.

Vysadit taktické nebo strategické výsadky, jejichž cílem je vyřazení důležitých průmyslových nebo hospodářských základů z činnosti, buď přímo v prostoru takových objektů nebo v jejich blízkosti.

Použit taktických nebo strategických výsadků buď

- na směru hlavního úderu, aby se zmocnil přechodů, obsadil soutěsky nebo jiné důležité prostory operačního významu, aby zabránil příchodu taktických nebo operačních záloh na frontu a p. nebo
- na pomocném směru, aby v součinnosti s jednotkami útočícími na směru hlavního úderu vymanévroval hlavní uskupení obránce. Příkladem takového použití výsadku byla holandská operace roku 1940.

Provedení strategických výsadků, ať již ve formě „vzdušných úderů“ nebo k vytvoření předmostí v hlubokém týlu obránce jakožto základny pro vytvoření fronty uvnitř státu protivníka, je v současné době i v dohledné budoucnosti fantastickou utopií v horkých hlavách amerických generálů, pro jejíž uskutečnění nemají ani materiál, ani lidi.

Přesto však je třeba stále sledovat jak vývoj výsadkových jednotek imperialistických států a hlavně USA, tak i způsob jejich použití a činit již nyní všechna opatření k likvidaci každého pokusu o napadení naší socialistické vlasti jak pozemní, tak i vzdušnou cestou.

Dokonalá znalost bojové techniky protivníka a způsobu jejího použití je jedním z důležitých činitelů vítězství, neboť vylučuje možnost překvapení. A tomuto účelu má hlavně sloužit tato práce.

Dalším rozhodujícím činitelem při vedení války je člověk. Válka v Koreji rozmetala všechny naděje amerických imperialistů na vyloučení tohoto pro ně nejspolehlivějšího elementu z válečného dění.

Válka v Koreji zasadila smrtelnou ránu všem vyznavačům Douhetovým, Fullerovým a Severskému a způsobila, že se člověk jako důležitý faktor pro zabezpečení vítězství čím dál tím častěji objevuje v úvahách amerických vojenských theoretiků, zvláště pak při jejich kalkulacích na dosažení rychlého vítězství pomocí výsadkových jednotek.

Pod zorným úhlem získaných zkušeností musíme i my podle vzoru Sovětského svazu a Severní Koreje postavit proti zločinným plánům amerických imperialistů lidovou obranu vlasti, o níž se rozbíjí všechny jejich pokusy a útoky.